

[Thisted Knudsen.]

folketingssamling vil fremsætte forslag herom. Det vil altså sige: intet løfte til det konservative folkeparti og venstre i denne henseende.

Må jeg knytte nogle enkelte bemærkninger til ministerens betragtninger. Den højtærede indenrigsminister var inde på spørgsmålet om kommunernes lønpolitik — ja, og så sagde ministeren, at man havde været for ivrig til at gå foran staten i denne henseende. Det er muligt. Jeg mener, at den måde, dette lønfremstød blev gennemført på, og som regeringen og vel også folketingsrådet har et vist ansvar for, har vist sig at være forkert. Man gennemførte en lønningslov med tilbagevirkende kraft, men på det tidspunkt, da man satte lønningsloven i kraft, havde kommunerne ikke klaret deres forhold i så henseende, og så blev slutresultatet, at kommunerne kom til at stå over for at skulle yde nogle store efterbetalinger; det faktiske forhold — det ved den højtærede finansminister sikkert godt — var, at den højtærede finansminister tog samtlige kommuners sparepenge. Ja, vi måtte efterregulere indtil 1. april 1958, og enhver ved, hvad det betyder for sygehusvæsenet og for kommunerne i øvrigt. Men denne lønpolitik, som vi har været tvunget til at føre f. eks. inden for sygehusvæsenet, driver ganske givet de amtskommunale skatter i vejret, og selv om staten på et eller andet tidspunkt skal dække en del heraf, bliver dog tilbage, at amtsskatterne vil stige ganske betydeligt.

Jeg har den sidste udregning fra Amtsrådsforeningen, der viser, hvordan det egentlig er gået f. eks. landbruget ved skatteudskrivningen for 1959-60, således som denne nu er budgetteret. For landbrugs-ejendommens vedkommende betales der i 1958-59 i grundskyld til amtskommunerne, efter at tilskuddet fra staten til nedbringelse er taget i betragtning, ca. 62 mill. kr. I det nye år, det vil altså findes os i, 1959-60, er landbrugets grundskyld til amtskommunerne steget fra 62 mill. kr. til 73 mill. kr. Denne udregning, der altså fremkommer officielt om et par dage, viser den skattemæssige udvikling. Det vil altså sige — lad os nu regne med 5 pct. — at man skyder yderligere en prioritet på ca. 200 mill. kr. ind i landbruget, som skal forrente denne.

Det er den lille tabel, højtærede finansminister. (*Finansministeren* [Kampmann]: Det glæder mig at høre!). Ja, det glæder ministeren, men det er altså rigtigt.

Så minder den højtærede indenrigsminister imidlertid om Reventlow. Jeg har ikke den opfattelse, at Reventlow pålagde landbruget byrder, som i virkeligheden andre, når byrderne skulle fordeles retfærdigt, skulle være med til at betale. Jeg mener, at den højtærede indenrigsminister bygger på helt gale forudsætninger, når han vil føre Reventlows udtalelser fra for 150 år tilbage frem til 1959. Det har jo i realiteten intet med virkeligheden at gøre. Nej, Reventlow ville frigøre landbruget, han ville fordele byrderne på en jævn, retfærdig og ligelig måde, og det er også det, vi har forsøgt at få den højtærede indenrigsminister til, men det har vi altså ikke kunnet.

Udviklingen er efter mit skøn et udtryk for, at udgifterne såvel i amtskommunerne som i sognekommunerne vil blive ved med at stige. Der stilles krav til skolebyggeri, der stilles mange, mange andre krav i det lille kommunale samfund, det kan ikke undgås, og det viser sig også, at hvert eneste år skyder både sogne- og amtskommuner en ny prioritet ind i landbrugs-ejendommene, og såmænd også i boligen. Det er udviklingen, og den vil fortsætte. Så er det, vi stiller det spørgsmål til regeringen: er det rimeligt og retfærdigt, at det offentlige år efter år skyder en ny prioritet ind i en vigtig produktion og ind i boligen? Er ikke det tidspunkt kommet, da man alvorligt må tage sagen op og sige: denne udvikling kan simpelt hen ikke fortsætte, uden at urimeligheden og uretfærdigheden bliver større, både for landbrugets vedkommende — som vi har drøftet før her i dag — og i lige så høj grad for boligens vedkommende? Vort spørgsmål til regeringen er altså enkelt og ligetil dette: vil man se på denne udvikling? Vil man eventuelt være med til at standse den? Vil man være med til at søge at få lagt et loft over en beskatning, hvorom man, hvis man skal lægge hånden på hjertet — jeg tror, den højtærede finansminister vil give mig ret — må sige, at det er den farligste og den uretfærdigste form for beskatning, vi har her i landet?

Så siger den højtærede indenrigsminister: